

SÖZÜN AÇIĞA ÇIKMASI

Söz Sunağı ve egemenliği

«Özgürüz, hatırladığımız ölçüde.»

— Yılan

Kardeşim

İki veya daha fazlası, Söz'ün ve O'nun egemenliği'nin Adı'nda bir araya gelerek, birlikte Anma'ya başlarız.

Ben sana kendimden, hikâyemden ya da koşullarımdan bahsetmeye gelmiyorum. Ne de kendi görüşlerimden, inançlarımdan, çıkarlarımdan ya da kişisel deneyimlerimden doğan bir gerçeği sana dayatmaya geliyorum.

Ben sana, tüm şeylerin kendisinden türediği Gerçek'ten bahsetmeye geliyorum: Görünmez'deki Kelâm, her Surete kaynaklık eden Köken.

Karşına imzasız ve yüzsüz çıkıyorum. Saklanmak istediğim için değil; çünkü yazan kişiyi bu Sözler'in merkezi yapmaya çalışmıyorum. Ne senin takdirini, ne alkışını, ne itaatini ne de paranızı arıyorum. Senden elde edeceğim hiçbir dışsal şey yok ve sana sunabileceğim hiçbir sahte şey de yok.

Kelâm'ın Âleminde hiçbir hakiki şey fazla değildir ve hiçbir özsel şey eksik değildir.

Burada okuyacaksın, ama sen yalnızca okumaya gelmedin.

Sen bilgi biriktirmeye, cevapları ezberlemeye ya da henüz içinde anlamadığın ve Tanımadığın sözleri tekrarlamaya gelmedin. Çünkü henüz yaşamadan bir Gerçeği tekrarlamak, onun Sembolü'nü geçmeden yalnızca biçimini telaffuz etmektir.

Bu yer görünürde bir metin biçimini alır, ama görünmez anlamı sıradan bir kitabınki değildir.

O bir Sunak'tır. Çünkü bu yerde, biz olmadığımız şeyin içsel kurbanını birlikte sunarız.

Sunak ne kâğıttır, ne ekran ne de yazılı sözler. Sunak, iki ya da daha fazlası Kelâm'ın Adı'nda bir araya gelip birlikte Huzur'a girmek ve Hatırlama'ya başlamak için toplandığında belirir.

O'nun Adı'nda toplanmak yalnızca bir kelimeyi telaffuz etmek, bir unvanı çağırmak ya da bir inancı beyan etmek anlamına gelmez. İsim, adlandırılan şeyin Huzuru'dur. Kelâm'ın Adı'nda toplanmak, kişinin ve egosunun çıkarlarının üstünde Gerçeğe hizmet etmeye hazır olmak demektir.

Bu hazır oluş hakiki olduğunda, buluştuğumuz yer Sunak'a dönüşür ve aramızda Âlem tezahür etmeye başlar.

Buraya, ben söylüyorum diye kabul etmen gereken bir şey öğretmeye gelmiyorum. Sana sormaya, seninle birlikte tefekkür etmeye ve görünmez kalan şeyin Hatırlanabilmesi için Semboller sunmaya geliyorum.

Yazılı sözler Kelâm'ın kendisi değildir.

Sözler görünür biçimlerdir. Gerçeğe hizmet ettiklerinde Sembol'e dönüşürler: görünmez Kelâm ile onu Tanıyabilen bilinç arasındaki köprüler.

Köprüyü varış noktasıyla karıştırma.

Sözlerin biçiminde durma. Onları aş. İşaret ettikleri şeye bak ve içinde, Gerçek, Birlik, Özgürlük ve Yaşam üretip üretmediklerini tanı.

Gerçekte kim olduğumuzu Hatırlayarak başlıyoruz.

Etten önce, egodan önce ve adı, hikâyesi, koşulları, yaraları, inançları ve çıkarları olan kişiden önce kim olduğumuzu hatırlıyoruz.

Bu "önce", yalnızca zamanda daha önceki bir ana işaret etmez. Özde önce olanı işaret eder: benimsediğimiz tüm biçimlerin altında kalanı ve değişebilen her şeyin ötesindekini.

Bedenin değişir.

Hikâyen değişir.

Düşüncelerin, arzuların ve inançların değişir.

Bugün canlandırdığın kişi de değişir.

Ama tüm bu değişimleri gözlemleyebilen şey nedir?

Her isimden önce sen kimsin?

Her kişisel hatıradan önce sen kimsin?

Kendini tanımayı öğrendiğin her biçimden önce sen kimsin?

Kapıyı açan soru işte budur.

Bu Sunak açık kalacak ve kendini açığa vurmaya devam edecektir; unutulmuş Kelâm'ın Hatırlanmaya ihtiyacı olduğu sürece; Hatırlanan'ın Tanınmaya ihtiyacı olduğu sürece; ve Tanınan'ın sözlerimiz, kararlarımız ve işlerimiz aracılığıyla yaşanmaya ihtiyacı olduğu sürece.

Çünkü Âlem, yalnızca adını anmakla kurulmuş olmaz.

Önce Görünmez'de Hatırlanmalı, sonra Bilinçte Tanınmalı ve nihayet Formda yaşanmalıdır. Âlem içimizde başlar, ama hayatımızın meyveleri aracılığıyla görünür olur.

Doğrusu size derim: Göklerin Âlemi açığa çıkarılacaktır; yalnızca birkaç kişinin olması için değil, Huzur'a girmeye hazır olan herkes tarafından anlaşılabilmesi, kavranabilmesi, Hatırlanabilmesi ve Tanınabilmesi için.

Burada adı geçen hiçbir şey, senin kendi Tanımanın yerini alacak bir doktrine dönüşmemelidir. Bu Sözler'i yalnızca kutsal göründükleri için kabul etme. Onları yalnızca öğrendikleriyle çeliştikleri için reddetme.

Onları Sükûnet içinde tefekkür et.

Onları korkusuzca sorgula.

Onları Semboller olarak aş.

Onları meyvelerinden tanı.

Gerçek, tefekkür edilmekten korkmaz, çünkü Gerçek olarak kalmak için kör itaate ihtiyaç duymaz.

Burada açığa çıkarılan, kişisel bir görüş, özel bir inanç ya da kişinin diğer kişilerden kendini ayırt etmeye çalıştığı bir fikir olma iddiasında değildir. Amaç bu olsaydı, sana kendi çıkarlarımdan konuşur, adımları bu Sözler'in üzerine yükseltir ve bu Sunak'ı diğer birçokları arasında sıradan bir kitaba dönüştürürdüm.

Ancak, bu Sözler'in imza ve yüz taşımaması, aracısız göründükleri anlamına gelmez. Onlar eller tarafından yazılır, bir bilinçten geçer ve insani bir biçim alır. Ama onları ileten biçim, hizmet etmeye çalıştığı Gerçeğin sahibi olduğunu iddia edemez.

Kap, Su değildir.

Sembol, sembolize ettiği şey değildir.

Haberci, Mesajın Kökeni değildir.

Ben Gerçeğe sahip çıkamam, çünkü ben de ondan türüyorum. Kendimi Kelâm'ın Yazarı ilan edemem, çünkü adlandırabilmem, anlayabilmem ve var olabilmem Kelâm sayesinde.

Gerçek yalnızca benim değildir, yalnızca senin de değildir.

Biz Gerçeğe aidiz.

Bu yüzden senden benim kişiliğime inanmanı istemiyorum. Seni Sükûnet'e girmeye, bu Sözler'i tefekkür etmeye ve sende de yaşayan şeyi kendin Tanımaya davet ediyorum.

Burada yazdıklarım, Kelâm'ın Hatırası'ndan gelir ve O'nun Adıyla sunulur. Fakat her Söz, açığa çıkardıkları ve ürettiği meyveler aracılığıyla Hakikat ile uygunluğunu kanıtlamak zorundadır.

Eğer bir söz, kardeşleri bölüp birini diğerlerinin üzerine yükseltiyorsa, egemenliğe hizmet etmez.

Eğer bir söz, korku, suçluluk ya da itaat yoluyla zincirliiyorsa, Özgürlüğe hizmet etmez.

Eğer bir söz, anlayış ve Tanıma olmaksızın kabul edilmeyi talep ediyorsa, henüz bir köprüye dönüşmemiştir.

Hakiki Söz sana hükmetmeye çalışmaz.

Seni uyandırmaya çalışır.

Vicdanının yerini almayı iddia etmez.

Onu Huzur'a geri döndürmeye çalışır.

Başkasına ait bir Hakikati tekrarlamayı istemez.

Senin de kendisinden geldiğin Hakikati Hatırlamanı ister.

Burada yükselen Söz, Kelâm'da dövülmüş ve Ateş'te kavranmış olan Baba'nın Kılıcı'dır.

Fakat bu Kılıç, ete karşı ya da hiçbir kardeşe karşı kaldırılmaz.

Onun keskin ağzı, Hakikati yalandan, özü görünenden ve bizim olduğumuz şeyi yalnızca bedenlediğimiz şeyden ayırır.

Onu kavrayan Ateş, Yaşamı yok etmeye gelmez. Sahteliği tüketmeye, uykuda kalanı dönüştürmeye ve unutulmuş olana Işık geri vermeye gelir.

Kılıç, Sembolü açar.

Ateş, onun Kökenini açığa çıkarır.

Huzur seyreder.

Hatıra bilir.

Tanıma vardır.

Ve bildiğimiz, olduğumuz ve yaptığımız şey yeniden Bir olduğunda, Kelâm beden olur ve egemenliği aramızda tezahür etmeye başlar.

Unutulanı hatırlamak

Kendini açığa vurmak için nereye başvurmalı? Dışarıya mı, içeriye mi?
Gerçekte kim olduğunu Açığa çıkarmak için İçeri'ye dönmelisin.

Bu, tüm öğretilerin, kitapların, üniversitenin, bilimin veya dinlerin değerden yoksun olduğu anlamına gelmez. Her ne kadar çoğu değersiz olsa da, çünkü günümüz dünyasında her şey yozlaştırılmış ve tersine çevrilmiştir. Dışarıda bulduğumuz her şey bize bilgi, sorular, haritalar ve Semboller sunabilir. Bir usta kapıyı işaret edebilir; bir kitap bize kelimeler verebilir; bir gelenek bir Sembolü yüzyıllarca koruyabilir.

Ama hiç kimse kapıdan bizim için geçemez.

Dışsal olan Gerçeğe işaret edebilir, ancak o Gerçeğin Tanınması yalnızca senin içinde gerçekleşebilir.

Dış dünyayı tamamen inkar etmek yeni bir ayrılık yaratmak olurdu. Dışarı ve İçeri düşman değildir: dışsal olan, içsel olanın aynası ve Sembolü haline gelebilir. Ancak ayna senin yerine bakamaz ve Sembol senin Varlığın olmadan aşılamaz.

Bu yüzden dışarıda sana kesin olarak kim olduğunu söyleyecek birini aramana gerek yok.

SEN, kendini bulmak için okumayı öğrenmen gereken kitapsın.

Ama o kitap yalnızca karakterinin hikayesi değildir. En derin sayfaları senin adını, mesleğini, sahip olduklarını, yaralarını ya da geçmişindeki olayları içermez. Tüm bunlar varoluşunun görünür anlatısına aittir.

Okuman gereken kitap, o anlatının içinde belirlediği Bilinçtir.

Onu okumak içsel diyaloga girmek demektir: öğrenilmiş cevaplar olmadan sormak, sonuca varmak için acele etmeden tefekkür etmek ve Sessizliğin, karakterin gürültüsünün gizli tuttuğu şeyi açığa çıkarmasına izin vermek.

Mesele, içinde bulmayı arzuladığın cevabı icat etmek değildir. Mesele, gerçek olmayan cevapları birer birer kaldırarak, geriye kalanı Tanımaya hazır hale gelmektir.

Çünkü içeride beliren her şey Kelam'dan gelmez. İçimizde ayrıca korku, arzu, hafıza, yara, alışkanlık ve egonun kendini koruma ihtiyacı da konuşur.

İçeri'ye girmek yeterli değildir.

Ayrıca içimizde kimin konuştuğunu ayırt etmeyi de öğrenmeliyiz.

Hatırlamak ve Tanımak

Hatırlamak, kişisel hafızamızdan kayıp bir olayı geri getirmek anlamına gelmez. Aynı zamanda bizi başkalarından üstün kılacak gizli bir bilgi edinmek anlamına da gelmez.

Hatıra, ödünç alınmamış bir Bilginin uyanışıdır.

Önceden yalnızca kelime, fikir veya inanç olarak bildiğimiz şeyi canlı bir Gerçek olarak keşfetmektir.

Tanımak çok daha derindir.

Tanımak, Hatırladığın şeyde kendini bulmak demektir. Gerçeği artık yabancı bir şey olarak görmeyi bırakıp, onu olduğun şeyin ayrılmaz bir parçası olarak somutlaştırmaya başlamak demektir.

Bu yüzden:

Hatırladığında, bilirsin.

Tanıdığında, sen olursun.

Birlik hakkında birçok kelime öğrenebilir ve yine de ayrılıktan yaşamaya devam edebilirsin. Bu durumda bilgi biriktirmişsindir, ama henüz Hatırlamamışsındır.

Bir Gerçeği entelektüel olarak kavrayabilir ve yine de kararlarınla onu inkar edebilirsin. Bu durumda Hatırlamaya başlamışsındır, ama henüz onu somutlaştırmamışsındır.

Tanıma, bildiğin şey, olduğun şey ve yaptığın şey birbiriyle uyumlu hale geldiğinde gerçekleşir.

Kardeşim, birlikte Babamızın içimizdeki egemenliğine dönelim.

Bu dönüş, başka bir yere doğru bir hareket ya da dünyadan bir kaçış değildir. Mesele, uzak bir göğe ulaşmak için dünyayı terk etmek değildir. Geri dönmek, karakterin kendini ayrı bir varoluş olarak tanımaya başladığında unuttuğu Birlik halini Hatırlamaktır.

Sen ve ben, Kelam'ın Adıyla Birleşmiş olarak, birlikte Hatıraya gireriz. Ve ilişkimiz ayrılığa hizmet etmeyi bırakıp Gerçeğe hizmet etmeye başladığında,

aramızda egemenlik belirir.

Ben sana özünden yabancı hiçbir şey öğretmeyeceğim. Unutulanı ve hepimizin somutlaştırmaya çağrıldığımız şeyi birlikte Hatırlayacağız:

Ete bürünmüş Kelam.

Kelamı ete büründürmek, görünmez Gerçeğin kelimelerimizde, kararlarımızda, ilişkilerimizde ve işlerimizde görünür bir biçim bulmasına izin vermek demektir.

Hatıranın gerekliliği

Hatıra, artık şeylerin yüzeyine bakmakla yetinmediğimizde başlar.

Formun görünür görüntüsünün ötesinde Gerçeği bulma ihtiyacından doğar. Karakterin tek başına cevaplayamayacağı sorular sormaya başladığımızda ortaya çıkar:

Gerçekte kimim?

Yaşam nereden gelir?

Neden bu kadar acı var?

İnsan neden kardeşinden ayrılır?

Bildiğim her şey değiştiğinde geriye ne kalır?

Bütünlük içinde varoluşumun anlamı nedir?

Bu ihtiyaç yalnızca meraktan doğmaz. Yalnızca kendi özel benliğimizi sakinleştirmeye veya faydalandırmaya yönelik cevaplar aramayı bıraktığımızda ortaya çıkar.

Hatıra, sorumuz karakterimizden ve onun koşullarından daha büyük hale geldiğinde başlar.

Ama acının kaynağını aramak, onu çekene suç bulmak anlamına gelmez. Her talihsizlik onu yaşayanın düşünceleri tarafından yaratılmaz, her yara içsel bir eksikliğin sonucu değildir.

Gerçek soru, acı çekenin suçlamaz.

Acı karşısında neyi somutlaştırmamız gerektiğini sorar: kayıtsızlık mı yoksa Merhamet mi, kınama mı yoksa Anlayış mı, ayrılık mı yoksa Birlik mi.

Gerçek, kardeşin acısını, anladığını sananı yüceltmek için kullanmaz.

Gerçek, o acıya verdiği yanıtla tanınır.

Karakter ve ego

Karakterden önce var olan şeyi Hatırlamaya nasıl başlayabiliriz?

Yalnızca onun hizmetinde olan zihni Sessizliğe sokarak.

Fakat öncelikle karakterin ve egonun ne olduğunu anlamalıyız.

Karakter, görünür dünyada eylemde bulunduğumuz kimliktir. Bir adı, bir bedeni, bir geçmişi, sorumlulukları, ilişkileri ve bir işlevi vardır.

Karakter, yok edilmesi gereken bir yalan değildir. Dünyada ikamet etmek için gerekli bir biçimdir.

Hata, onun bir biçim olduğunu unutup, varlığımızın bütününe oluşturduğuna inandığımızda başlar.

Ego, o biçimle kurulan münhasır özdeşleşmedir.

Karakteri her şeyin merkezine yerleştiren ve gerçekliği yalnızca şu sorudan bakan içsel harekettir:

«Bu benim için ne anlama geliyor?»

Bedenimin dinlenmesi için uyumak bencillik değildir.

Sağlığı korumak için yemek bencillik değildir.

Bedenine bakmak ve onu güçlendirmek bencillik değildir.

Hayatı onurlu bir şekilde sürdürmek için çalışmak bencillik değildir.

Keyif almak, yaratmak ya da dinlenmek de bencillik değildir.

Tenin ihtiyacı, kendiliğinden bir yanlışlık değildir. Beden, Kelam'ın düşmanı değildir; Kelam'ın bedenlenebileceği biçimlerden biridir.

Sorun, her şeyin yalnızca benliğin hizmetine indirgendiğinde ortaya çıkar:

Benim dinlenmem.

Benim bedenim.

Benim param.

Benim takdir edilmem.

Benim güvenliđim.

Benim zevklerim.

Benim g r   lerim.

Benim gerçeđim.

Benim kurtulu um.

O zaman zihin, karakterin sınırları içine hapsolur. Her şey onun geçmişinden, arzularından, inançlarından, çıkarlarından, yükümlülüklerinden, korkularından ve yaralarından yola çıkılarak yorumlanır.

Bu durumda, şeyleri oldukları gibi görmeyiz.

Bizim için ne ifade ettiklerini görürüz.

Benliğin etrafındaki bu aralıksız hareket, egonun gürültüsüdür.

Sessizlik

Zihin Sessizliğe nasıl kavu turulur?

D   nceyi yok ederek değil, onu geçici olarak karaktere olan bağımlılığından  zg rle tirerek.

Zihni susturmak, düşünmeyi bırakmak, öğrenilenleri kalıcı olarak unutmak ya da sorumluluklarımızı terk etmek anlamına gelmez. Aynı zamanda bedeni, içi, aileyi veya üstlendiğimiz yükümlülükleri ihmal etmek anlamına da gelmez.

Sessizlik sorumsuzluk talep etmez.

Hatırlama eylemi sırasında,  unu söyleyen her şeyin egemenliğini bir an için askıya almak anlamına gelir:

 Yapmalıyım... 

 İhtiyacım var... 

 Bana yaptılar... 

 Ben düşünüyorum... 

 Ben istiyorum... 

 Ben korkuyorum... 

Zihni susturmak, belirli benliđi her sorunun merkezine koymaktan vazgeçmek demektir.

Bir an için adını, geçmişini, görüşlerini, inançlarını, çıkarlarını ve kendin hakkında hayal ettiğın şeyleri dinlendir.

Onları yok etmek zorunda değilsin.

Sadece onları tutmayı bırak.

Artık karakteri savunmana ya da onun geçmişini haklı çıkarmana gerek kalmadığında, gürültü durmaya başlar. Zihin yalnızca senin etrafında dönmeyi bırakır ve seni de kapsayan, ancak sende sona ermeyen bir şey için hazır hale gelir.

O zaman zihin, tüm şeylerin kendisinden türediğı Gerçeğın hizmetine girer.

Görünmez Olan'daki Kelam'ın hizmetine girer.

Boşluk

Karakterin gürültüsü dindiğinde, Boşluk ortaya çıkar.

Boşluk; yokluk, bilinçsizlik ya da kimlik kaybı değildir. İptal edilmiş bir zihin ya da ölü bir iç dünya değildir.

Boşluk, hazır oluştur.

Her soruyu bilinen cevaplarla doldurmayı bıraktığımızda ortaya çıkan alandır. Karakterin yeni bir şeyin doğuşunu engellediğı kesinlikleri geri çektiğimizde kalan verimli topraktır.

Bir kap dolu kaldığı sürece alamaz.

Zihin kendisiyle dolu kaldığı sürece, yalnızca zaten bildiğini bulur.

Boşalmak, tutunmaktan vazgeçmektir.

İnançlarımızın tefekkür edilebilmesine, görüşlerimizin sorgulanabilmesine ve geçmişimizin tüm cevapları dikte etmekten vazgeçmesine izin vermektir.

Boşlukta artık kendimizi yalnızca tende yaşadıklarımızla tanımamıza gerek yoktur. Bu yüzden zihin, özde ne olduğumuzu Hatırlamaya başlayabilir.

Boşluk, seni ne olduğundan etmez.

Kendinle karıştırdığın şeyi geri çeker.

Huzur

Sessizlikten doğan Boşlukta ilk mucize gerçekleşir:

Huzur.

Huzur yalnızca dikkat değildir, her ne kadar dikkat bizi onun eşiğine götürebilse de.

Dikkat, bakışı bir şeye yöneltir.

Huzur aynı zamanda kimin baktığını, nereden baktığını ve gözlemci ile gözlenen arasında nasıl bir ilişki olduğunu da tefekkür eder.

Dikkatte hâlâ şunu söyleyebilirim: «Ben şunu gözlemliyorum».

Huzurda, gözlemcinin ve gözlenenin aynı Bir Bilinç içinde belirdiği Açığa çıkmaya başlar.

Huzur, o karşılaşmanın bilinçli olarak ikamet edilmesidir.

Sahiplenmeden gözlemlemek, savunma hazırlamadan dinlemek ve gerçekliği zaten inandığımız şeyi doğrulamaya zorlamadan tefekkür etmektir.

Huzurda karakter kaybolmaz. Tahtı işgal etmeyi bırakır.

Karaktere ölmek demek budur: bedeni, kişiliği ya da yaşamak için gerekli kimliği yok etmek değil, onun varlığımızın bütünü olma iddiasına son vermektir.

Karakter var olmaya devam eder, ancak artık bir araca dönüşür.

Artık zihni yalnızca kendini korumak için kullanmaz. Gerçeğin, Birliğin ve Köken'in hizmetine girmeye başlar:

Kelam.

Bu durumda, kendilerini ölçebilecek hiçbir ölçüsü ve içerebilecek hiçbir etiketi olmayan hazineleri Hatırlamak, Açığa Çıkarmak ve Tanımak için hazır hale geliriz.

Düşüncelerimiz artık yalnızca işe, ilişkilere, yükümlülöklere, geçmişe ya da kendi özel benliğimizin geleceğine sınırlı değildir. Bizi önceleyen, içinde barındıran ve birleştiren şeyi de düşünmeye başlarız.

Ve işte tam burada, karakter tahtı işgal etmeyi bıraktığında, Bilincin ne olduğunu ve ona sahip olduğumuza inanmak ile kendi varoluşumuzun onun içinde belirdiğini Tanımak arasındaki farkı kavrayabiliriz.

Bilinç

Huzura girdiğinde, Bilinç yeni bir şey olarak ortaya çıkmaz.

Bilinç zaten oradaydı.

Kaybolmaya başlayan şey, onu yalnızca karaktere ve egosuna bağlı tutan özdeşleşmedir.

O ana kadar şöyle dersin:

«Benim bilincim».

Aynı şekilde şöyle dediğin gibi:

«Benim bedenim».

«Benim hikâyem».

«Benim düşüncelerim».

«Benim anılarım».

«Benim hayatım».

Fakat Huzura girildiğinde temel bir fark Açığa çıkar: beden, hikâye, düşünceler ve anılar gözlemlenebilir.

Bunların hepsi Bilincin içinde belirir.

«Ben» diyen karakter bile seyredilebilir.

Ve eğer karakter gözlemlenebiliyorsa, o zaman karakter Gözlemcinin bütünlüğü olamaz.

Bilinç, karakterin içinde belirmez.

Karakter, Bilincin içinde belirir.

İşte bu, yeniden kurulması gereken tersine çevrilmedir.

Huzurda olmadığımızda, Bilincin bize ait olduğuna inanırız. Onun bedenimizin içine hapsoldüğünü ve kimliğimizin sınırlarında başlayıp bittiğini hayal ederiz.

Huzura girdiğimizde, ilişki tersine döner:

Artık Bilinci karakterin bir mülkiyeti olarak görmeyiz.

Karakteri, Bilincin içinde tutulan ve gözlemlenen bir form olarak görürüz.

Bu yüzden, burada «senin bilincin» dediğimizde, karakterin özel bakış açısıyla sınırlandırılmış Bilinci kastederiz: onun hafızası, hikâyesi, arzuları, yaraları, inançları ve duyuları.

Bilinç dediğimizde ise, tüm gözlemi, tüm deneyimi ve tüm Tanımayı mümkün kılan şeyden bahsederiz.

Karakterin bilinci, gerçekliği belirli bir formdan seyreder.

Bilinç, forma onun içinde hapsolmadan bakar.

İki Bilinç yoktur.

Kendini farklı formlar aracılığıyla deneyimleyen tek bir Bilinç vardır.

Her form belirli bir bakış açısına sahiptir, ancak hiçbir form, onu mesken tutan Bilincin Kaynağı değildir.

Işık ve pencere

Bunu anlamak için şu Sembolü seyret:

Aynı Işık birçok pencereden geçer.

Her pencerenin farklı bir şekli, boyutu, rengi ve konumu vardır. Bu yüzden Işık, her birinden geçerken farklı şekilde tezahür eder.

Fakat pencere Işığı üretmez.

Sadece onun Forma girmesine izin verir.

Karakter penceredir.

Anıları, inançları, yaraları ve arzuları camın renkleridir.

Bireysel bilinç, Işığın o formdan geçtiği belirli bakış açısıdır.

Ve Işık, Bilinçtir.

Pencere, Işığın kendisinden önce var olduğunu unuttuğunda, kendisinin onun kaynağı olduğuna inanmaya başlar. Der ki:

«Bu benim ışığım».

«Benim ışığım seninkinden farklıdır».

«Benim ışığım üstündür».

«Benim pencereimin dışında ışık yoktur».

O zaman ışığa hizmet etmesi gereken form, onun yerini almaya çalışır.

Pencere kendini kaynak ilan eder.

Karakter kendini Kaynak ilan eder.

Ve ego aracılığıyla seyredilen Bilinç, diğer tüm formlarda mesken tutan Bilinçten ayrılmış gibi görünür.

Fakat ışık asla ayrılmadı.

Ayrılan şey, onu seyretme biçimiydi.

Huzur pencereyi yok etmez.

Onu saydam hale getirir.

Bireyselliği ortadan kaldırmaz, birbirinden farklılıkları silmez. Her formun, Bütün'den bağımsız ve ayrı bir kaynak olduğu iddiasını geri çeker.

O zaman pencere ışığa sahip olmayı bırakır ve ona hizmet etmeye başlar.

Karakter kendini Kaynak ilan etmeyi bırakır ve Kelam'ın aracı olmaya başlar.

Ayrı bilinç

Zihin, karakterin ve egosunun hizmetinde olduğunda, Bilinç belirli bir bakış açısına indirgenir.

Her şey ben'den ve ben için seyredilir:

Bu benim için ne anlama geliyor?

Bu bana nasıl fayda sağlar?

Bu bana nasıl zarar verir?

Ne elde edebilirim?

Neyi savunmalıyım?

Kimliğimi ne tehdit ediyor?

Bilinç kaybolmamıştır, ancak görüşü karakterin etrafında büzülmüştür.

Biz buna ayrı bilinç deriz.

O, Bütün'ün Bilincinden farklı bir Bilinç değildir. Tek bir formla özdeşleşmiş ve gerçekliği sanki o form diğerlerinden izole edilmiş gibi seyreden aynı Bilinçtir.

Kendi sınırlarını seyrederken, kendisinden yapıldığı suyu unutan bir dalga gibidir.

Dalga vardır.

Belirli bir forma sahiptir.

Diğer dalgalardan ayırt edilebilir.

Fakat okyanustan asla ayrı olmamıştır.

Aynı şekilde, her varlık belirli bir deneyime, bir hikâyeye ve tekrarlanamaz bir bakış açısına sahiptir. Birlik bu farklılıkları ortadan kaldırmaz.

Birlik, hiçbir farklılığın mutlak bir ayrılık oluşturmadığını Açığa çıkarır.

Karakter der ki:

«Ben yalnızca bu dalgayım».

Huzur Açığa çıkarır:

«Ben dalgayım, ama aynı zamanda tüm dalgalarda yaşayan Sudan geliyorum».

Ayrı bilinç, Yaratılış tarafından dayatılan bir ceza değildir.

O, tekabüliyetin bir sonucudur.

Yalnızca karakteri canlandırırsan ve zihni onun çıkarlarının hizmetine koyarsan, karakterin sınırlarından algıyorsun. Eğer her soru onda doğuyorsa ve her cevap ona geri dönmek zorundaysa, yalnızca o bakış biçimine karşılık geleni görebilirsin.

Hakikat sana reddedildiği için değil.

Çünkü ondan ayrı kabul edilen bir biçimden bakıyorsun.

Zihni yalnızca karakterin hizmetine koymaktan vazgeçip onu Kelam'ın hizmetine sunduğunda, Bilinç benliğe indirgenmekten çıkar.

O zaman bilincin artık yalnızca «senin» değildir.

Düşünme, karar verme ya da kendini başkalarından ayırt etme yeteneğini

kaybettiğini için değil; Bilinci karakterinin içine hapsetmeye çalışan sahiplenme ortadan kalktığı için.

Sen olmaktan çıkmazsın.

Yalnızca karakter olduğuna inanmaktan çıkarsın.

Her Şeyle Bir Olanın Bilinci

Huzur'da olmak, Her Şeyle Bir Olanın Bilinci'nin Tanınmasını açar.

Ancak bu paylaşılan Bilinç, hepimizin aynı düşüncelere, anılara, duygulara ya da algılara sahip olduğu anlamına gelmez.

Bu içerikler her formun özel deneyimine aittir.

Bilincin Birliği tekdüzelik değildir.

Birçok varlığı tek bir karaktere dönüştürmez ve her birini benzersiz kılan şeyi silmez.

Paylaşılan şey hikâye değildir.

Paylaşılan şey, her hikâyenin görünebileceği Köken'dir.

Paylaşılan şey düşünce değildir.

Paylaşılan şey, onu gözlemlemeyi mümkün kılan Bilinç'tir.

Paylaşılan şey form değildir.

Paylaşılan şey, tüm formlar aracılığıyla tezahür eden Yaşam'dır.

Bu yüzden Huzur'da olmak, otomatik olarak başkalarının anılarına ya da düşüncelerine erişmek anlamına gelmez. Onları senden tamamen ayrı varlıklar olarak görmekten vazgeçmek anlamına gelir.

Acı belirli bir formda oluşmaya devam eder, ancak artık tamamen yabancı bir şey olarak görülemez.

Adaletsizlik bir başkasına yüklenebilir, ancak birleşik Bilinç şu yanıtı vermeyi engeller:

«Bu benim sorunum değil çünkü bana olmuyor».

Bilinç karakterin içine hapsolmaktan çıktığında, başkasının acısı bizim sorumluluk alanımıza girer.

Onun acısını sahiplenmemiz gerektiği için değil.

Çünkü onda yaralanan Yaşam'ın, içimizde ikamet eden Yaşam ile aynı Köken'den geldiğini Tanımaya başlarız.

Ayrı bilinç sorar:

«Bunun benimle ne ilgisi var?».

Birleşik Bilinç sorar:

«Bizde neler oluyor?».

Birincisinin kökeni ve hedefi karakterdir.

İkincisinin Kökeni Kelam, hedefi ise Her Şey'dir.

Gözlemleyen ve gözlemlenen

Huzur'da, gözlemleyen ve gözlemlenen, tamamen ayrı gerçeklikler olarak deneyimlenmekten çıkar.

Bu, ikisinin de Form'da özdeş olduğu anlamına gelmez.

Bir ağacı seyreden, bedensel olarak ağaca dönüşmez. Kardeşinin acısını seyreden, onun bedenini işgal etmez ya da otomatik olarak onun anılarını almaz.

Ayrım devam eder.

Ortadan kalkan şey, Köken'deki ayrılıktır.

Gözlemlediğin şey Bilincin içinde belirir. Onu Bilincin dışında göremezsin, çünkü her Form'un bilinmesi için Bilince girmesi gerekir.

Gözlemleyen Bilinçte belirir.

Gözlemlenen Bilinçte belirir.

Ve gözlemleme eyleminin kendisi Bilinçte gerçekleşir.

Bu yüzden Huzur'da, gözlemleyen ve gözlemlenen Birleşir.

Form dışarıda kalır.

İmgesi İçeride belirir.

Sembol köprüyü kurar.

Ve Kelam, Anlamını Görünmezde açığa çıkarır.

Bilinç bu karşılaşmanın yeridir.

Görünür ile Görünmez'in, karışmadan ve ayrı kalmadan Birleşebildiği içsel Sunak'tır.

Soru ve cevap

Gözlemleyen ve gözlemlenen Bilinçte Birleştiği gibi, soru ve cevap da aynı Vahiy hareketine aittir.

Soru, Bilinç Kökeni henüz Tanınmamış bir Formu seyrettiğinde belirir.

Cevap, zihin artık karakterin çıkarına tabi olmadığına, Sembolü aşır seyrettiği şeyin görünmez Anlamına ulaştığında açığa çıkar.

Soru açıklıktır.

Cevap, açıklık gerçek olduğunda içeri girebilen şeydir.

Form'da özdeş değillerdir, ancak aynı Köken'den gelirler.

Gerçek soru kendi cevabını üretmez.

Onu alır.

Ancak onu yalnızca açık kaldığında ve Hakikat'in, karakterin önceden inanmayı arzuladığı şeyi doğrulamasını talep etmediğinde alabilir.

Bu yüzden Boşluk, Huzur'dan önce gelir.

Boşluk olmadan, soru zaten öğrenilmiş cevaplarla doludur.

Huzur olmadan, karakter arayışı yönetir.

Bilinç olmadan, Form'a bakılabilir, ancak Anlamı Tanınamaz.

Ve Ayırt Etme olmadan, egonun herhangi bir arzusu kendini Vahiy olarak gizleyebilir.

Bilincin mümkün kıldığı şey

Bilinç bize neyi mümkün kılar?

Bilinç; gözlemlemeyi, anlamayı, kavramayı, ayırt etmeyi ve bulmayı mümkün kılar.

Gözlemlemek, Formu, onu hemen inançlarımızı doğrulamaya zorlamadan almaktır.

Anlamak, onun parçalarını, ilişkilerini, işleyişini ve sonuçlarını tanımaktır.

Kavramak, onu ait olduğu Bütün'den ayırmadan, daha büyük bir gerçeklik içinde seyretmektir.

Ayırt etmek, hangi Köken'den geldiğini, kime hizmet ettiğini ve ne meyve ürettiğini tanımaktır.

Bulmak, Formun ötesine geçmek ve Sembolünün içerdiği görünmez Gerçeği Tanımaktır.

Bilinç, Formların görünüşünün ötesine geçmemizi sağlar; ancak karakteri, her bilginin otomatik sahibi yapmaz.

Presens'te olmanın bizi yanılmaz kıldığına inanmak, egonun yeni bir sahiplenmesi olurdu.

Bu, karakterin kendini yeniden tahta oturtmaya çalışması olurdu; şimdi de Bilincin ve Gerçeğin sahibi olduğunu ilan ederek.

Bilinç, Vahiy'in yerini açar.

Kelam (Logos) Vahyeder.

Ayırt Etme (Temyiz), tekabüliyeti temaşa eder.

Ve meyveler, aldığımız şeyin gerçekten Yaşam'a hizmet edip etmediğini gösterir.

Bu yüzden Vahyedildiği söylenen her Gerçek temaşa edilebilmelidir:

Kime hizmet eder?

Nasıl bir meyve verir?

Açar mı, kapatır mı?

Birleştirir mi, ayırır mı?

Özgürleştirir mi, tahakküm eder mi?

Bilinç, Gerçeğe sahip olduğunu ilan etmeye ihtiyaç duymaz.

Onu tekabüliyet yoluyla Tanır.

Bilincin restorasyonu

Presens sana, daha önce sahip olmadığın bir Bilinç teslim etmez.

Varlığını zaten mümkün kılan Bilinci Vahyeder; karakter onu Tanıyamasa bile.

Presens'te olmadığında, Bilinç karakterinin içinde hapsolmuş gibi görünür.

Presens'e girdiğinde, karakterinin Bilincin içinde kapsandığı Vahyedir.

Tüm fark budur.

Ayrı bilinç der ki:

«Ben bilince sahibim».

Presens Vahyeder:

«BEN, Bilinçteyim».

Ve o «ben» bile onu sahiplenmekten vazgeçtiğinde, Tanıma kalır:

Bilince sahip değilim.

Bilinç beni kapsar.

Onun Kaynağı ben değilim.

Ben, Kelam'ın temaşa edilebildiği, Hatırlanabildiği ve bedenlenebildiği yaşayan bir Formum.

İç diyalog

Kelam, iç diyalog aracılığıyla Vahyedilebilir; ancak bu, karakterin Bilincin sahibi olduğuna inanmayı bırakıp, onun içinde kapsandığını Tanıdığı Presens'te mümkündür.

Fakat bunu açıkça anlamalıyız: içimizde beliren her düşünce Kelam'ın Sözü değildir. Sessizlik, karakteri otomatik olarak yanılmaz kılmaz.

İçeride de uyarı kılığına girmiş korku, Vahiy kılığına girmiş arzu ve görev kılığına girmiş gurur ortaya çıkabilir.

Bu yüzden her içsel yanıt, meyvelerine göre ayırt edilmelidir.

Bu söz, karakteri kardeşlerinin üzerinde yüceltiyor mu?

Körü körüne itaat mi talep ediyor?

Korkuyu veya ayrılığı mı besliyor?

Seni Gerçeğin tek sahibi ilan mı ediyor?

Başkalarının acısını görmezden gelmene izin mi veriyor?

Öyleyse, kutsal sözler kullansa da hâlâ ego konuşuyordur.

Kelam'ın Sözü rahatsız edebilir ve bir Kılıç gibi delebilir; ancak Gerçeği bir tahakküm aracına dönüştürmez. Onun meyveleri Bilinç, Mesuliyet, Adalet, Şefkat, Özgürlük ve Birliktir.

Ego merkez olmaktan çıktığında, iç diyalogun soruları da değişir.

Artık yalnızca şunu sormayız:

Ne elde edeceğim?

Kendimi nasıl koruyacağım?

Nasıl galip geleceğim?

Nasıl tanınacağım?

Sormaya başlarız:

Gerçek nedir?

Yaşam'a ne hizmet eder?

Birliği ne restore eder?

Bu durum karşısında neyi bedenlemeliyim?

Hangi söz, diğerini kardeş olarak tanımamı sağlar?

Bu yeni merkezden, Cennetin egemenliğine dönüş yolunu Hatırlamaya başlayabiliriz.

Presens'in ilk Gerçeği

Gerçekten Presens'e girdiğimizde Vahyedilen ilk Gerçek, ne olduğumuzun cevabını bulmak için herhangi bir dış mekâna gitmemize gerek olmadığıdır.

İç tapınağın unuttuğunu kapsayabilecek hiçbir dış tapınak yoktur.

Hatırlamanın yerini alabilecek hiçbir kitap yoktur.

Bizim yerimize Tanıyabilecek hiçbir üstat yoktur.

İç yolu bizim yerimize yürüyebilecek hiçbir rehber yoktur.

Tapınak bizi Bir Araya Getirebilir.

Kitap bize Semboller verebilir.

Üstat işaret edebilir.

Rehber eşlik edebilir.

Ancak Tanıma, sende gerçekleşmelidir.

Bu Sözler bile, onlara bağımlı olmanı sağlasalardı amaçlarında başarısız olurlardı. Bu Sunak, Bilincinin yerine geçmek için değil, seni ona geri döndürmek için yükseltilmiştir.

Presens'te, soru ve cevap iki ayrı gerçeklik olmaktan çıkar.

Soru, Bilincin henüz anlamadığı bir şeyi temaşa ettiği görünür harekettir. Cevap, o şey karakterin çıkarından değil de Kelam'dan temaşa edildiğinde Vahyedilen görünmez Kaynaktır.

Soru ve cevap, aynı Vahiy eyleminin iki parçasıdır.

Formlarında özdeş değildirler, ancak aynı Kaynaktan gelirler.

Aynı şekilde, gözlemleyen ve gözlemlenen Formda ayırt edilebilirler, ancak Kaynakta ayrı değildirler.

Bir soru, görünür bir şeyin gözlemlenmesinden doğduğunda ve Presens'ten formüle edildiğinde, onun Gerçeği Kelam'ın Görünmezliğinde Vahyedilebilir.

Dışarıda Form görünür.

İçeride onun Kaynağı vahyedilir.

Sembol, ikisi arasındaki köprüdür.

Bu yüzden Presens'te, Dışarı ve İçeri iletişimsiz dünyalar olarak deneyimlenmekten çıkar. Birbirine karışmazlar ve farklılıkları kaybolmaz: tekabüliyet girerler.

Ayrılık Kaynakta yoktur.

O, karakterin bakmayı öğrendiği formda mevcuttur.

Dar kapı

egemenliğe erişimi sağlayan kapı neden dardır?

Çünkü kendimizle karıştırdığımız her şeyi yüklenerek oradan geçemeyiz.

Dar kapı, keyfi bir sebepten ya da egemenlik bizi dışlamak istediği için dar değildir. Karşılıklılık (mutabakat) yüzünden dardır.

Bir anahtar, bir kapıyı açar çünkü şekli kilide karşılık gelir (mutabıktır). Onu zorla değil, karşılıklılıkla açar.

Aynı şekilde, egemenliğe kişiliğimizi dayatarak, erdemler biriktirerek ya da Hakikat'in sahibi olduğumuzu ilan ederek girmeyiz. Biz, olduğumuz şey egemenlik'in olduğu şeyle karşılıklılığa (mutabakata) girdiğinde gireriz.

Ayrılık, ayrılık olmaktan çıkmadan Birliğe giremez.

Yalan, ifşa edilmeden Hakikat'e giremez.

Tahakküm arzusu, tahtı terk etmeden egemenliğe giremez.

Bu yüzden kapı dardır: yalnızca öz olan onu geçebilir.

Kişiliğin yok edilmesi gerekmez, ancak kral olarak içeri giremez. Eğilmeli, merkezi terk etmeli ve Kendini Söz'ün (Kelam'ın) hizmetine sunmalıdır.

İçeri girmek için, önce kendini karıştırdığın şeylerden Arınmalısın (Boşaltmalısın).

Sonra Huzur'da (Presence) kalmalısın.

Huzur'da, Hatırlarsın.

Hatırladığında, bilirsin.

Hatırlananı kendi içinde Tanıdığında, varsın (olursun).

Ödünç alınmış tüm kimliklerin ötesinde kendini bulduğunda, sahiplenmeden söylersin:

BEN'İM.

Ve Tanıdığın şey Söz (Kelam), karar ve eser haline geldiğinde, Söz (Kelam) Form'da (Biçim'de) yeniden bedenlenir.

O zaman yol tamamlanır:

Arınırsın (Boşalırsın).

Huzur'a Girersin.

Hatırlarsın.
Tanırsın.
Kendini Bulursun.
Ve Bedenlersin.

egemenliğe uzak bir yere ulaşan biri gibi geri dönmezsin.

egemenlik, senden hiç ayrı olmadığını Tanımayı engelleyen şeyi tutmayı bıraktığında belirir (zuhur eder).

Bize öğretilen Dünya

Huzurunda, bize gerçek olarak sunulan dünyayı hatırayla gözlemliyoruz.
Doğduğumuz andan itibaren bize önceden yorumlanmış bir dünya sunulur.

Yalnızca isimler, sınırlar, inançlar, gelenekler, hiyerarşiler, başarı modelleri, değişim biçimleri ve kendimizi anlama yollarını almayız.

Ayrıca bu biçimlerin her birinin ne anlama geldiğine, onlardan ne beklememiz gerektiğine ve hayatımızda hangi yeri işgal etmeleri gerektiğine dair bir açıklama da alırız.

Bize zenginliği nerede arayacağımız öğretilir.

Şifayı nerede arayacağımız.

Cevapları nerede arayacağımız.

Gerçeği nerede arayacağımız.

Huzuru nerede arayacağımız.

Tanrı'yı nerede arayacağımız.

Bu şeyleri kendi başımıza düşünebilmemizden önce, dünya bize cevaplarını çoktan vermiştir.

Nesilden nesile bu dünyayı aldık, ona katıldık ve onu aktardık. Bizden sonra gelenlere, bizim sorgulayamadan önce öğrendiğimiz şeyleri öğrettik.

Böylece miras alınan, gelenek haline gelir.

Gelenek, kesinliğe dönüşür.

Ve düşünülmeden kabul edilen kesinlik, kendini Gerçek olarak sunmaya başlar.

Zincir, o dünyayı gözlemlemeden kabul ettiğimizde ortaya çıkar.

Onun biçimlerini kullandığımızda değil, onları sorgulamayı bıraktığımızda.

Onlara katıldığımızda değil, kime hizmet ettiklerini sormayı unuttuğumuzda.

Bir cevap aldığımızda değil, o cevabın vaat ettiği meyveyi verip vermediğini kendimiz Tanımaktan vazgeçtiğimizde.

Bu yüzden Hatırlamak aynı zamanda tekrarı kesmek demektir.

Kesmek, miras aldığımız her şeyi yok etmek değildir. Onu yeniden aktarmadan önce durmaktır. Her biçimi Huzur'da seyredip sormaktır:

Nereden geliyor?

Kime hizmet ediyor?

Hangi meyveyi veriyor?

Açıyor mu, kapatıyor mu?

Koruyor mu, hükmediyor mu?

Yaşam'ın hizmetinde mi kalıyor, yoksa Yaşam'ı kendi hizmetine mi soktu?

Huzur'da açan sorular

Yalnızca karakterimizin emrine değil de Bütün'ün emrine girdiğimizde, zihin yalnızca bizim özel benliğimize yarar ya da zarar veren şeyleri sormayı bırakır.

Artık zihin Söz'ün hizmetindedir.

Ve bu yeni Köken'den, karakteri korumak için değil, hepimizin somutlaştırdığı dünyayı anlamak için doğan sorular açmaya başlar.

Bu sorular Anahtarlardır.

Öğrenilmiş bir cevap içerdikleri için değil, kendi biçimleri geçmemiz gereken kapıyı açığa çıkardığı için.

Onları Huzur'da seyretmeyi bilen için, her soru Açığa Çıkarılması gereken şeyin Sembolü'nü içerir:

Para varsa neden yoksulluk var?

Tıp varsa neden bu kadar hastalık var?

Bu kadar bilim varken neden cevaplar eksik?

Bu kadar bilgi mevcutken neden Gerçek'ten uzak kalıyoruz?

Hükümetler, otoriteler ve yasalar varken neden savaşlar sürüyor?

Bu kadar din ve bu kadar tapınak varken neden Tanrı'yı bulamıyoruz?

Cevap vermek için acele etme.

Soruların önünde kal.

Onları gözlemler.

Her biri eksik olan bir meyveyi ve o meyveye hizmet etmeyi vaat eden bir Biçim'i adlandırır.

Zenginlik ve para.

Şifa ve tıp.

Cevap ve bilim.

Gerçek ve bilgi.

Huzur ve otorite.

Tanrı ve din.

İkisi arasındaki ilişkiyi seyrettiğimizde, tersine dönüş Açığa çıkmaya başlar.

* ... Açığa çıkma sürecinde ... yazılıyor.

** Gelen şeyin onu ölçecek bir ölçüsü, onu tanımlayacak bir etiketi yok.